

Сутрѣнѣта господарката биде много зачудена, като видѣ Елена, че ходи по двора по чорапи.

— Кждѣ ти сж обувката?

— Незнамъ! — отговори смутено слугинята. Снощи бѣхъ въ кухнята, сега ги нѣма.

— Да не е дохождалъ нѣкой, когато пришивахте чаршафа?

— Кой ще дохожда?

— Тогава сж фрѣкнали!

— Кучето да не ги е отвлѣко нѣкждѣ, каза Елена.

Кучето лавна въ тоя часъ — очевидно протестуваше за това прѣдположение.

— Мълчи бре, кажи дѣ ми сж обувката! — скарà му се Елена.

Стояна се приближи до нея и ѝ пошѣпна:

— Глигоръ да ги не е открадналъ?

— Мълчи, мари!

Подиръ единъ часъ господарката повика Елена, за да я прати на пазаръ.

— Какъ? — ненамѣри ли ги? попита зачудено.

— Нѣма ги! Да търся пакъ! — каза Елена, но безъ особено безпокойство.

Цѣль день се мина, а Елена ходеше по чорапи.

По вечеря тя истропа съ обувка.

— Дѣ си намѣри обувката? попита господарката.

— Кучето, поразеното, скрило ги въ зивника — отговори Елена.

Макаръ, че кучето не възнегодува и тоя пѣтъ, Елена безбожно го клеветеше.

Обувките бѣше върналъ, лѣснати, Ромео, щомъ се смрачи, а бѣше ги отнесълъ снощи отъ кухнята, за да остави свидѣтелство за своето присѣствие, понеже нѣмаше да остави визитна карта...

Иска ли питане, че Елена бѣше много погждѣличкана отъ тая досѣтлива деликатность на поклонника си?